

Hồi thứ Bốn Mười Ba ĐỘC CÔ NHẬN TÍNH BÀI DỰ ĐỊNH

Lúc bấy giờ mới khoảng đầu giờ tý nhưng Nhị Long trang là một nơi thôn dã hoang vu, nên bốn bề tịch mịch, trên đường không có người đi lại.

Độc Cô Nhận dừng lại một chút để nhận định phương hướng rồi tiếp tục thượng lộ.

Trong lòng trầm trọng, chàng uể oải thả bước chậm chạp. Chàng cần dành tâm trí để nghĩ lại những hành vi của mình là đúng hay sai. Đầu óc chàng cực kỳ hỗn loạn. Bất kỳ thế nào cũng không tìm ra nổi. Chàng không có cách nào để đo lường những điều phải trái với mình đã làm.

Giữa lúc Độc Cô Nhận đang bâng khuâng suy nghĩ thì đột nhiên ngoài mười trượng có bóng người thấp thoáng lẫn vào trong khu rừng tùng.

Nguyên Độc Cô Nhận không muốn theo đường lớn, nên vừa rời khỏi Nhị Long trang, lập tức chàng tìm vào những nẻo hoang vu tịch mịch mà đi.

Khu rừng tùng này chỉ cách Nhị Long trang chừng nửa dặm.

Độc Cô Nhận động tâm. Hai vai rung chuyển chàng rượt theo vào rừng.

Khu rừng tùng này chỉ rộng chừng vài mẫu nhưng cực kỳ rậm rạp. Khinh công người kia không phải hạng tầm thường, hấn vừa chuyển vào rừng, trong chớp mắt đã mất hút.

Độc Cô Nhận nhíu cặp lông mày, ngẫm vận thần công xuyên rừng mà chạy.

Đột nhiên chàng vung tay chụp xuống một tòa cổ mộ.

Nguyên rừng tùng nay là một nơi mộ địa, tòa cổ mộ này dường như lâu ngày không ai thăm viếng, nó biến thành một cái hang cho bọn dã thú. Trên mộ có một cái cửa động rộng đến vài thước.

Người kia vào rừng rồi không nơi ẩn lánh. Trong lúc cấp bách hấn liền chui vào trong động. Vì thế mà Độc Cô Nhận vừa tiến vào rừng đã không thấy tông tích hấn đâu nữa.

Độc cô Nhận phóng chưởng đánh sầm một tiếng. Tòa cổ mộ đã bị bật tung. Giữa đám đất cát bay lên mù mịt. Đồng thời một người áo xanh che mặt cũng bị tung lên cao hơn hai trượng rồi ngã huỵch xuống đất.

Độc Cô Nhận hắng giọng một tiếng rồi lại thò tay ra chụp, nắm lấy ngực người kia giơ lên. Chàng phất tay trái một cái, khăn bịt mặt người kia rớt xuống. Hấn là một vị hòa thượng đầu trọc lóc.

Độc Cô Nhận kinh ngạc trầm giọng quát:

– Người là ai? Nói mau!

Nhà sư bị thần công của Độc Cô Nhạn làm cho khiếp sợ, hấn ấp úng đáp:

– Tiểu tăng là... đệ tử phái Nga Mi.

Độc Cô Nhạn hất hàm hỏi:

– Đệ tử phái Nga mi ư?... Người đã là đệ tử phái Nga mi mà sao không ở trên núi tinh tu, lại vượt đường ngàn dặm tới đây? Huống chi người còn mặc áo xanh che mặt thì đâu có vẻ là nhà sư đã xuất gia?

Nhà sư ngập ngừng đáp:

– Tiểu tăng theo Tâm Ngộ trưởng lão đến đây.

Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:

– Tâm Ngộ lão trưởng ư?...

Rồi chàng lớn tiếng:

– Lão trọc Tâm Ngộ đã qui đầu Thần Vu thế gia để lên địa vị chưởng môn phái Nga mi. Coi cách phục sức của người thế này cũng đủ biết người thành nanh vuốt cho bọn Thuần Vu Thế Gia rồi.

Nhà sư kinh hãi thất sắc đáp:

– Tiểu tăng nguyên là đệ tử dưới trướng Tâm Ngộ trưởng lão bị người bắt buộc tới đây. Thật là chuyện bất đắc dĩ...

Độc Cô Nhạn nghe giọng nói và coi vẻ mặt thì dường như những lời chân thật không có chi giả trá, liền liền buông hấn xuống. Đối với hấn chàng đã hòa hoãn hơn, chỉ hắng giọng hỏi:

– Lão trọc. Tâm Ngộ đi về phương nào?

Nhà sư ấp úng đáp:

– Cái đó chắc là y lên núi Nhạn Đãng.

Độc Cô Nhạn sa sầm nét mặt nói:

– Nếu người muốn sống thì phải nói thật. Bằng không ta cho người biến thành một đồng máu thịt hoặc băm nát người ra?

Nhà sư kia hai tay để trước ngực quỳ xuống năn nỉ:

– Tiểu tăng tuyệt không có câu nào bịa đặt.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Tại sao người phải ẩn núp nơi đây?

Nhà sư sợ hãi đáp:

– Cái đó... tiểu tăng đã vâng mệnh lệnh của Tâm Ngộ trưởng lão. Ở đây để chờ người nhà Thuần Vu thế gia đưa tin đến.

Độc Cô Nhạn lấy làm hứng thú hỏi:

– Đưa tin gì thế?

Nhà sư ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

– Sáng nay Tư Đồ Xảo thông mưu với Nhị long trang chúa Vu Kiếm Hàn đem bán bang chúa Cái Bang mưu hại rồi dùng phi vũ truyền thơ báo tin lên núi Nhạn Đãng. Độc Cô đại hiệp cùng nhà sư dơ dáy kia kia kẻ trước người sau tới nơi. Chết độc của Tư Đồ Xảo không còn hiệu nghiệm nữa. Tiểu tăng cùng bọn Tâm Ngô trưởng lão cũng theo hậu điện chuồn ra ngoài. Tiểu tăng ở lại đây chờ bọn Thuần Vu đưa tin đến đây, đồng thời tại hạ sẽ đem tình hình trong trang báo cho bọn họ biết...

Độc Cô Nhạn trong lòng hồi hộp vô cùng. Không nghĩ trước tới điều này. Nhị long trang cách núi Nhạn Đãng rất gần. Nếu Thuần Vu thế gia quả nhiên phái người đến thì e rằng chỉ trong khoảng khắc là tới nơi. Tứ Bất hòa thượng cùng bốn vị trưởng lão Cái Bang mai táng những xác chết kia cũng phải mất đến một hai giờ chưa chắc đã xong. Nếu bọn Thuần Vu thế gia tới nơi lại xảy một trường đại chiến máu chảy thây phơi.

Chàng nghĩ thế liền quyết định chủ ý chờ cho bọn Thuần Vu thế gia tới nơi, chàng sẽ tìm cách đánh lạc đường bọn chúng, rồi sẽ quay về Nhị Long trang thúc giục bọn Lộ Thiên Lý phải lập tức dời đi thì chàng mới yên dạ.

Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lát rồi quát hỏi:

– Người muốn sống hay chết?

Nhà sư gật đầu áp úng đáp:

– Con sâu con kiến còn muốn sống thì tiểu tăng ra ngoài lệ đó sao được?

Độc Cô Nhạn hỏi:

– Nếu người không muốn chết thì phải làm theo lệnh của ta.

Nhà sư đáp:

– Độc Cô đại hiệp cứ việc sai bảo, tiểu tăng nhất nhất tuân theo.

Độc Cô Nhạn gật đầu hỏi:

– Nếu người Thuần Vu thế gia có tới đây thì người liên lạc với họ bằng cách nào?

Nhà sư lấy một vật trong tay áo ra giống như mũi tịt tiến giờ lên nói:

– Đây là Thất âm tịt tiến của Thuần Vu thế gia, tiểu tăng phóng tên này ra là bọn họ nghe tiếng tìm đến.

Độc Cô Nhạn mỉm cười nói:

– Đã thế thì người quay về chỗ cũ để chờ người nhà Thuần Vu thế gia đến đây tiện hơn. Có điều người phải nghĩ cách nhử cho bọn họ chạy đi nơi khác, tuyệt đối đừng để bọn họ tiến vào Nhị Long trang. Về điểm này người có làm được không?

Nhà sư gật đầu đáp:

– Tiểu tăng hết sức làm cho bằng được.

Độc Cô Nhạn vẫy tay nói:

– Bây giờ người có thể đi đi!

Nhà sư lom côm bò dậy muốn đi ra khỏi khu rừng.

Độc Cô Nhạn trầm giọng khẽ quát:

– Khoan đã!

Nhà sư giật mình kinh hãi, toàn thân run bần bật, quay lại ngập ngừng hỏi:

– Chẳng nhẽ Độc Cô đại hiệp lại thay đổi:

Độc Cô Nhạn đột nhiên vung tay một cái phóng chỉ điểm ra nhưng chàng không điểm về phía nhà sư mà lại điểm qua khe các cành lá vào một gốc cây ở tận cuối rừng. Thân cây này bị điểm thành một hốc lớn.

Nhà sư chưa biết rõ bản lĩnh của Độc Cô Nhạn, bây giờ thấy thần công chàng như vậy thì không khỏi trợn mắt há miệng, lè lưỡi ra không rụt vào được nữa.

Độc Cô Nhạn cười lạt nói:

– Lúc bọn người Thuần Vu thế gia tới đây, mà người nói ra ta ở chốn này, thì kẻ phải chết đầu tiên chính là người đó.

Nhà sư xua tay lia lia đáp:

– Tiểu tăng không dám nói đâu.

Y toan nói nữa nhưng Độc Cô Nhạn hơi biến sắc, chàng hạ thấp giọng xuống giọng:

– Đi lên! Bọn người Thuần Vu thế gia đã tới đó.

Chàng chưa nói hết lời đã rung động hai vai, như một cây khói tỏa vọt lên cây tùng. Tuy giữa ban ngày nhưng thân pháp chàng mau lẹ quá chừng trông tựa hồ quỷ mị chập chờn một cái đã mất hút.

Nhà sư ngẩn người ra một chút, nhưng không dám trùng trình lập tức vọt ra khỏi rừng tùng vừa tới ven rừng, y giơ tay lên vung mạnh một cái. Một tiếng còi lạnh lạnh rít lên đến tận trời xanh.

Độc Cô Nhạn ẩn mình trên ngọn cây tùng, chàng nín thở ngưng thần chú ý chờ xem diễn biến.

Chỉ trong chớp mắt quả nhiên chàng thấy mấy bóng người nhỏ như những chấm đen từ phương chính nam vun vút lao tới. Thân pháp những người này cũng mau lẹ phi thường, trông thấp thoáng như quỷ mị hiện hình.

Độc Cô Nhạn bỗng giật mình kinh hãi, vì chàng nhận ra trong những người đó có Thuần Vu nhị phu nhân và bốn tên áo xanh che mặt.

Thuần Vu nhị phu nhân vừa vọt tới trước mặt vị nhà sư kia, đã trầm giọng quát hỏi:

– Tư Đồ Xảo đâu? Sao hấn không đến nghênh tiếp lão thân?

Độc Cô Nhạn thở phào một cái miệng lẩm bẩm:

– May mà dọc đường mù không gặp Tư Đồ Xảo, nếu không thì chẳng tài nào lừa gạt được mù.

Nhà sư kia vội vàng thi lễ đáp:

– Khai bẩm Nhị phu nhân! Ở đây... đã xảy ra... những chuyện bất ngờ.

Hiển nhiên trong lòng y hốt hoảng vô cùng, nên lấp bắp nói không ra lời:

Thuần Vu nhị phu nhân hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

– Chuyện gì bất ngờ? Chẳng lẽ lão cầu Tư Đồ Xảo bị hạ rồi ư?

Nhà sư run lên đáp:

– Không phải thế, Lý bang chúa Cái Bang cùng cả bọn... đột nhiên có người cứu đem đi.

Thuần Vu nhị phu nhân sững sốt hỏi:

– Sao lại cứu đem đi? Trong vu thư trình báo đã nói bọn chúng trúng phải Kim Hủy phấn chết hết cả rồi kia mà?

Độc Cô Nhạn không khỏi hồi hộp trong lòng, bụng bảo dạ:

– Nhà sư này miệng nói lấp ba lấp bắp mà sắc mặt tái mét. Lời nói của hấn linh tinh không gãy gọn, e rằng khó lòng gạt được con người giảo hoạt đến cực điểm là Thuần Vu nhị phu nhân.

Bỗng nghe nhà sư thở hồng hộc đáp:

– Dạ! Đúng thế! Bọn họ trúng độc chết cả nhưng lại có người võ công cao cường đến cứu sống lại hết rồi đưa nhau chạy về phía đông.

Nhà sư giương cặp mắt kính hãi lên nhìn tấm khăn xanh che mặt của Nhị phu nhân rồi tiếp:

– Tư Đồ Xảo đã dẫn người rượt theo! Phu nhân mau mau...

Nhà sư chưa dứt lời, Thuần Vu nhị phu nhân đã quát to:

– Nói bậy! Người dám dối trá để lừa gạt lão thân.

Mụ chưa dứt lời đã vung tay phải lên chụp xuống vai nhà sư.

Độc Cô Nhạn thấy thế mà lạnh gáy.

Không hiểu Thuần Vu nhị phu nhân đã dùng thủ pháp gì mà nhà sư toàn thân run bần bật, mồ hôi toát ra đầm đìa. Miệng la lên:

– Tiểu tăng xin nói, tiểu tăng xin nói.

Một ý nghĩ thoáng qua đầu Độc Cô Nhạn. Lúc này chàng không thể lực

chọn đường lối nào khác được là phải hạ thủ ngay. Chàng hy vọng là chỉ một đòn là hạ thủ ngay được Thuần Vu nhị phu nhân.

Chàng tính toán khoảng cách, ngắm ngắm đề tụ toàn lực vung tay phóng chỉ nhằm điểm vào sau lưng Thuần Vu nhị phu nhân.

Nguyên lúc này Thuần Vu nhị phu nhân đang đứng xoay lưng về phía Độc Cô Nhạn đem lại cho chàng một cơ hội rất tốt để ra tay đánh lén.

Phát chỉ này chàng đã thúc đẩy toàn thân ngu hành thần công vào đầu ngón tay. Nếu đánh trúng người thì mũi sẽ nát ra như cám.

Một tia ánh sáng lấp lánh. Chỉ phong khác nào một cây cầu vồng vọt ra nhanh như chớp.

Nhưng chàng quên mất một điểm là công lực chí âm chí tà của Nhị phu nhân đã luyện đến độ xuất thần nhập hóa có thể chống lại bất luận thần công nào đánh tới cũng không bị thương.

Thuần Vu thế gia tuy chẳng may mắc phải chứng ác tật ma phong, nhưng chất độc của chứng này tụ tập trong cơ thể khiến cho người luyện võ đạt tới trình độ mà những người thường không bao giờ bì kịp. Thế là ác tật lại biến thành một căn bản rất tốt cho người luyện võ. Thêm vào đó trong Quỷ Sầu Giải có một địa mạch âm hàn khiến cho bọn Thuần Vu thế gia từ lão phu nhân trở xuống đến bọn nanh vuốt làm thủ hạ tâm phúc đều luyện thành một thứ thần công chí âm cực tà.

Độc Cô Nhạn lúc ở trong núi Bắc Mang tuy đã lãnh giáo thần công này của Thuần Vu nhị phu nhân, nhưng chàng nghĩ rằng đối phương bị đánh trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng thì hiệu quả tất nhiên khác với lúc thông thường.

Luồng chỉ phong nhanh như chớp điểm tới hiệp Tỉnh Quang sau lưng Thuần Vu nhị phu nhân rất chuẩn xác mặc dù chàng ở cách xa đến mười trượng.

Độc Cô Nhạn nắm chắc Thuần Vu nhị phu nhân chẳng chết cũng trọng thương. Ngờ đâu chàng đã đoán sai.

Thuần Vu nhị phu nhân quả nhiên không kịp đề phòng có Độc Cô Nhạn ở trong rừng ra chiêu đánh lén mà thủ pháp chàng lại mau lẹ kinh người khiến mũi không kịp chống cự hay phản kích. Nhưng mũi là người gian hoạt vô cùng. Lúc mũi vạy hỏi nhà sư thấy y áp úng ra vẻ sợ sệt thì nghĩ ngay có người ẩn nấp đâu đây đã bức bách nhà sư nói quanh để lừa gạt mình, mũi liền ngắm ngắm đề tụ thần công hộ thân.

Thuần Vu nhị phu nhân bị chưởng phong của Độc Cô Nhạn điểm trúng nhưng chỉ lực Ngũ Hành Thần Công của chàng không làm cho mũi tan xác ra được, mũi chỉ loạn choạng người đi, rồi bị hất ra ngoài bốn năm trượng.

Thuần Vu nhị phu nhân xoay mình đứng dậy được ngay. Mũi quát lên the thé:

– Độc Cô Nhạn! Thằng lỏi này lớn mật thật! Lão thân đã nghi tới người

ngay.

Mụ ra tay nhanh như điện chớp, phóng một chưởng đánh vào nhà sư phái Nga mi, một chưởng đánh về phía cây tùng có Độc Cô Nhạn ẩn nấp trên ngọn cây. Đồng thời mụ nhảy xổ về phía chàng nhanh như chớp nhoáng.

Nhà sư áo xanh phái Nga mi đang sợ hãi quỳ xuống đất thì tránh thế nào thoát được thế chưởng của Nhị phu nhân phóng ra trong lúc cấu giện.

Bỗng nghe đánh chát một tiếng óc lẫn máu phọt ra tung tóe.

Đồng thời cây tùng có Độc Cô Nhạn ẩn mình cũng bị mụ đánh trúng. Một quầng ánh hồng quang lờ mờ vừa lướt qua thì trên ngọn cây phát ra những tiếng động chói tai. Lập tức cành lá tung bay tới tấp xuống mà người mụ vụt tới như ma quỷ hiện hình.

Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, chưởng lực Thuần Vu nhị phu nhân chưa đánh tới, chàng không kịp nghi gì nữa, nhảy vọt người đi, xuyên rừng mà chạy.

Thuần Vu nhị phu nhân phát giác ra hành tung Độc Cô Nhạn. Mụ rít lên:

– Độc Cô Nhạn! Đứng lại! Bữa nay lão phu không sát hại người mà cũng không bắt người đem về núi Nhạn Đãng. Lão thân chỉ cần biết ai đã cứu người ra? Người đó hiện giờ ở đâu? Rồi lão thân để tùy ý người đi đâu thì đi.

Độc Cô Nhạn không quay đầu lại cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ lao người đi như gió cuốn mây bay.

Chàng không sợ Thuần Vu nhị phu nhân tử đấu một cách chân chính mà chỉ sợ chất độc Bạch diên chưởng ở tay mụ làm cho nhiễm phải ác tật. Còn lấy sức mà chiến đấu thì chưa chắc ai đã ăn ai. Huống chi võ công chàng ngày một tiến triển, so với mười bữa trước bản lĩnh chàng đã cao thâm hơn nhiều. Độc Cô Nhạn còn có ý muốn dụ Thuần Vu nhị phu nhân dời xa nơi đây, bất luận có phải đánh nhau hay không chàng kéo dài thời gian được lúc nào hay lúc ấy để bọn Tứ Bất hòa thương và Trưởng lão Cái Bang kịp chôn cất thi thể cho bọn Lý bang chúa rồi dời đi nơi khác.

Tính toán như vậy, Độc Cô Nhạn đã chạy xa đến mười mấy dặm đường.

Khinh công Thuần Vu nhị phu nhân cũng không phải hạng tầm thường, thân pháp mụ chẳng những không thua kém Độc Cô Nhạn mà còn có phần hơn.

Mụ đuổi đến mười mấy dặm thì quãng cách trước là hai mươi trượng bây giờ rút lại còn hơn hai trượng.

Lúc này Độc Cô Nhạn đã tiến vào một khu núi non trùng điệp.

Thuần Vu nhị phu nhân lửa giận ngất trời, vừa vọt người đuổi gấp hơn vừa lớn tiếng:

– Độc Cô Nhạn! Nếu người không dừng lại, để phúc đáp mấy câu hỏi của lão thân, mà lão thân không làm cho người hóa ra một đồng máu thịt thì quyết không trở về núi Nhạn Đãng nữa.

Độc Cô Nhạn trong lòng rất nao núng. Chàng đã hạ sát chín mươi ba tay cao thủ võ lâm và đả bại vô số anh hùng hào kiệt nhưng đối với mấy bà che mặt của Thuần Vu thế gia thì chàng chẳng có biện pháp nào trừ khử được. Những mục này có âm tà thần công cao thâm khôn lường, nên bất cứ bằng cách nào chàng cũng không hạ nổi. Mặc dù chàng đã thi triển thân pháp đến độ chót mà vẫn bị Thuần Vu nhị phu nhân đuổi tới mỗi lúc một gần và bây giờ chỉ còn cách chững một với tay.

Chàng chợt động tâm, đột nhiên lạng người sang một bên, rồi dừng bước lại nói:

– Thông thả đã!

Thuần Vu nhị phu nhân cũng dừng bước quát hỏi:

– Người đã biết không tài nào trốn thoát được chưa?

Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:

– Dưới công lực chí âm tà của Thuần Vu thế gia, trong võ lâm hiện nay có mấy người thoát được, chẳng cứ gì một tại hạ.

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:

– Tôn giá đã có điều muốn hỏi thì xin hỏi ngay đi!

Thuần Vu nhị phu nhân hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

– Lúc người ở trong phòng Tứ phu nhân, người đã đánh lui đại phu nhân là ai?

Độc Cô Nhạn nhân lúc nói chuyện đã điều hòa chân lực, đột nhiên phóng chưởng đánh ra.

Phát chưởng này là tuyệt chiêu Hắt sát chưởng. Chưởng phong có cả chất kịch độc. Chưởng vừa phóng ra một luồng mù đen, mờ mịt bao phủ cả một trượng vuông.

Thuần Vu nhị phu nhân tức giận gầm lên:

– Quân nghiệt súc này to gan thật! Mi muốn chết thiệt ư?

Độc Cô Nhạn đã cố ý phóng chưởng không để Thuần Vu nhị phu nhân còn có cơ hội trả đòn, một chưởng phóng ra rồi lại liên tiếp mấy chưởng nữa, chàng đem những tuyệt chiêu ra mà thi triển, nào Ngũ hành chưởng, nào Hắt sát chưởng, nào Huyền băng chưởng, chưởng phong lúc đen lúc trắng, lúc nhiều màu sắc sỡ rít lên veo veo.

Bụi cát đá bốc lên mịt mù.

o O o